

Arrest

nr. 81 084 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MOMMER, die *loco* advocaat G. DE KERCHOVE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt als minderjarige België binnen op 17 augustus 2006. Hij vergezelde zijn moeder die in het bezit was van een visum type C, verzoeker was niet in het bezit van een visum.

Op 23 mei 2007 dient verzoeker zich aan bij de gemeente in toepassing van artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet en verzoekt om zijn inschrijving.

Op 23 mei 2007 wordt deze aanvraag niet ontvankelijk verklaard.

Op 23 mei 2007 wordt aan verzoekers moeder bevel gegeven om verzoeker terug te brengen.

Op 24 augustus 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 12bis en artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 april 2008 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

Op 13 januari 2009 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en op 15 januari 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 15bis en een tijdelijk verblijfsdocument, geldig voor 9 maanden.

Op 25 januari 2009 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Kortrijk van 23 juni 2009 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende vijf jaar, behalve wat de voorhechtenis betreft, wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige jonger dan 16 jaar, verkrachting op een minderjarige boven de 14 jaar en onder de 16 jaar, en wederrechtelijke vrijheidsberoving.

Op 8 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Op 10 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

M., Y. (R.R.: 090040943747)

nationaliteit: Marokko

geboren te T. B. S. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 2005 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken (het ononderbroken verblijf van 5 jaar diende ten laatste op 15.12.2009 bereikt te worden).

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract met het oog op het verwerven van een arbeidskaart B worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. De werkbelofte van D. D. is vooralsnog geen arbeidscontract Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, school volgde, een beroepsopleiding volgde, gewerkt heeft en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, kan niet weerhouden worden als een grond

voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM gezien er familieleden van hem legaal in België verblijven. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene strafrechtelijke feiten pleegde: aanranding van de eerbaarheid, met geweld of bedreiging op minderjarige jonger dan 16 jaar en verkrachting op minderjarige boven de 14 jaar en onder de 16 jaar; vrijheidsberoving-wederrechtelijk door particulier. Voor deze feiten werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk op 23 juni 2009 tot een gevangenisstraf van 18 maand met uitstel gedurende 5 jaar behalve de effectieve voorhechtenis.

Betrokkene beweert dat hij in zijn land van herkomst niemand meer heeft. Uit een document d.d. 02.11.2009 dat betrokkene zelf bij zijn aanvraag voegde, blijkt echter dat zijn vader nog in het land van herkomst verblijft. Dit argument kan dan ook niet weerhouden worden.

De advocaat van betrokkene haalt voorts aan dat een weigering van de machtiging tot verblijf in strijd zou zijn met internationale mensenrechtenverdragen en het Kinderrechtenverdrag zonder te verduidelijken hoe dat deze verdragen geschonden zouden worden. Dit argument kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

Wat betreft het argument dat betrokkene stipt de penale boete en schadevergoeding dient te betalen: betrokkene kan deze betalingen zonder probleem vanuit het land van herkomst of een derde land waar betrokkene kan verblijven, verder zetten.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.
(...).”

Op 7 december 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(..)

REDEN VAN DE BESLISNING

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

Genomen van de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Doordat

De tegenpartij het voldoende acht de verschillende aangevoerde elementen te verwerpen omdat ze niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden.

Terwijl

Teneinde aan de wens van de wetgever te beantwoorden, moet de administratieve beslissing gemotiveerd zijn, overeenkomstig de vereisten van 62 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Er dient herinnert te worden dat artikel 2 van de wet van 1991 tot principe verheft dat elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden.

Deze wet benadrukt, in zijn artikel 3, dat deze motivering “de juridische en feitelijke overwegingen in de akte moet vermelden die aan de beslissing ten gronde liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Om afdoende te zijn moet zij manifest op de beslissing betrekking hebben en ze moet duidelijk, nauwkeurig, volledig en voldoende zijn.

Gezien de feitelijke elementen van de zaak kan de vermelde beslissing onmogelijk als afdoende worden beschouwd.

De tegenpartij is verplicht om in rechte te motiveren dat ze die elementen niet als buitengewone omstandigheden beschouwt.

De Raad van State beschikte dat de vereiste van de motivering van een beslissing bestemd is om de betrokkene volledig op de hoogte te stellen van de redenen die de beslissing verantwoorden

(...)

In verband met artikel 9 alinea 3 van de wet van 15 december 1980, heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over de verplichting om het uitzonderlijke karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak dit onderzoek weerspiegelt.

(...)

De tegenpartij heeft echter de vereiste van een duidelijke motivatie niet nageleefd vermits er geen rekening gehouden wordt met de elementen die verzoeker in zijn aanvraag aanvoert.

De motivering van de bestreden beslissing is vervolgens niet adequaat vermits tegenpartij niet ingaat op en niet antwoordt aan de argumenten die verzoeker op een minutieuze en precieze manier uiteengelegd heeft in zijn aanvraag, met een stukkendossier ter ondersteuning.

De tegenpartij is dus verplicht om duidelijk de redenen aan te geven die, in casu, rechtvaardigen dat het geheel van die elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen beschouwd worden.

In casu, preciseert de tegenpartij niet waarom een werkbelofte niet voldoende zou zijn.

Meer nog, de tegenpartij toont niet aan waarom het verblijf van de verzoeker sinds 2005 in België, zijn scholing, beroepsopleiding, werkervaring en het feit dat hij een uitgebreide vrienden en kennissenkring heeft uitgebouwd, niet genoeg zijn als een grond voor regularisatie.

De motivatie van de bestreden beslissing is tengevolge niet adequaat.

Dat het middel bijgevolg gegrond is.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers aanvraag niet onontvankelijk is verklaard maar ontvankelijk en ongegrond.

De verwerende partij stelt dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De verwerende partij meent dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de vereiste van een duidelijke motivatie niet werd nageleefd. Inzake de werkbelofte werd in de beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat dit geen arbeidscontract is wat een voorwaarde is om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8B. Ook inzake verzoekers integratie werd gemotiveerd dat deze elementen niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De verwerende partij ziet niet in hoe de concrete motivering van de bestreden beslissing niet voldoende zou zijn. De gemachtigde is uiteraard niet gehouden om de motieven van de motieven te vermelden. Uit de uitvoerige motieven blijkt duidelijk waarom de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers argumenten niet konden worden aangenomen als grond voor regularisatie.

2.1.3. In de repliekmemoire verwijst verzoeker naar hetgeen werd uiteengezet in het verzoekschrift.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoeker heeft aangehaald geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een verblijf.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij verplicht was om te motiveren waarom ze de door verzoeker aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden beschouwt. Verzoeker kan hierin niet gevolgd worden: uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de aanvraag ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. De buitengewone omstandigheden zoals vermeld in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet betreffen de ontvankelijkheid van de aanvraag, namelijk of de aanvrager zijn aanvraag in België mag indienen. *In casu* werd aanvaard dat verzoeker zijn aanvraag in België indiende en werd ze ten gronde behandeld, zodat niet meer afzonderlijk diende te worden gemotiveerd inzake de buitengewone omstandigheden. Het feit dat verzoeker in zijn aanvraag de argumenten ten gronde vermeldde onder het kopje "buitengewone omstandigheden" doet hieraan geen afbreuk, omdat hij zelf in zijn aanvraag van 10 december 2009 onderaan p. 5 verduidelijkt dat hij voor de gegrondheid van zijn aanvraag verwijst naar al de elementen die onder het kopje "buitengewone omstandigheid" werden aangevoerd.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met de elementen die hij in zijn aanvraag heeft aangevoerd, blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker volgende elementen heeft aangehaald in zijn aanvraag van 10 december 2010:

- verzoeker is als minderjarige België binnengekomen in 2005 en volgde hier zijn secundair onderwijs en was tewerkgesteld in het kader van een beroepsopleiding;
- bij zijn veroordeling heeft de rechtbank rekening gehouden met zijn jonge leeftijd, het eenmalig karakter van de feiten, het gunstig advies van de gespecialiseerde dienst en het blanco strafverleden van verzoeker, verzoeker betaalt stipt zijn boete;
- verzoeker heeft voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging ondernomen om een wettig verblijf te verkrijgen;
- verzoeker heeft een ononderbroken verblijf in België van minstens vijf jaar en meent dat hij tot de categorie "kwetsbare personen" behoort;
- verzoeker geeft blijk van een duurzame lokale verankering: hij volgt een lasopleiding in Brussel, zijn naaste familieleden wonen in België of in Spanje en hij is het Nederlands al lang machtig, hij is geslaagd in de tweede graad van het secundair onderwijs en is ingeschreven in het modulair onderwijs, hij is tewerkgesteld via een deeltijds contract van onbepaalde duur in het kader van zijn beroepsopleiding;
- verzoeker vormt geen actueel gevaar meer voor de openbare orde;
- een beslissing tot weigering zou in strijd zijn met internationale mensenrechtenverdragen en in het bijzonder het Kinderrechtenverdrag;
- verzoeker voegt verschillende stukken toe, onder meer een verklaring van zijn vader, opgesteld in Marokko, die bevestigt dat zijn zes kinderen in het buitenland verblijven, een kopie van de Belgische verblijfskaarten van zijn vader en moeder, een kopie van de Belgische identiteitskaarten van twee van zijn broers, een Spaanse verblijfskaart van zijn twee andere broers en zijn zus, een bewijs dat hij zijn penale boete betaalt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven onder punt 1 van dit arrest, blijkt dat met al deze elementen rekening werd gehouden en dat er ter zake werd gemotiveerd. Zoals reeds gesteld vereist de formele motiveringsplicht enkel dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Dat verzoeker het inhoudelijk niet eens is met deze motieven, brengt geen schending mee van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet adequaat zijn: hij meent dat de gemachtigde niet ingaat en niet antwoordt op de argumenten die verzoeker op een minutieuze en precieze manier heeft uitgelegd in zijn aanvraag met bijhorende stukken. Hierboven werd reeds gesteld dat uit een vergelijking van verzoekers aanvraag met de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat op al de elementen werd ingegaan die verzoeker heeft aangebracht, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Bovendien duidt verzoeker niet aan op welk argument van verzoeker niet zou zijn ingegaan in de bestreden beslissing, zodat zijn kritiek in dit verband niet kan worden aangenomen.

Ten slotte stelt verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet preciseert waarom een werkbefoorte niet voldoende zou zijn en niet aantoot waarom de integratie van verzoeker niet voldoende zou zijn als grond voor regularisatie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel heeft gemotiveerd waarom hij meent dat een werkbefoorte niet volstaat, namelijk omdat, om aanspraak te kunnen maken op toepassing van het criterium 2.8B, "*een behoorlijk ingevuld arbeidscontract met het oog op het verwerven van een arbeidskaart B (moet) worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. De werkbefoorte van D. D. is vooralsnog geen arbeidscontract.*" Verzoeker kan dus in de bestreden beslissing lezen waarom zijn werkbefoorte niet werd aanvaard.

Wat verzoekers integratie betreft, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat "*Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, school volgde, een beroepsopleiding volgde, gewerkt heeft en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.*" Ook hier kan verzoeker lezen waarom zijn elementen van integratie *in casu* niet werden aanvaard als grond voor regularisatie.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele inhoudelijke kritiek uit op de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel

Genomen van de schending en de miskennis van de draagwijdte van artikel 8 EVRM

Doordat

De tegenpartij beschouwd dat de ernst en de aard van de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd rechtvaardigen dat het private belang van verzoeker niet primeert boven het algemene belang;

Terwijl

Verzoeker is heel jong in België aangekomen (hij was amper 15 jaar) en is dus hier opgegroeid. In Marokko heeft hij helemaal geen familie meer zijn. Zijn familieleven is dus in België gevestigd en is als dusdanig beschermd door artikel 8 EVRM.

Artikel 8, lid 2 EVRM voorziet wel een uitzondering op dit recht, indien deze

«bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Om aan deze voorwaarde te voldoen, moet dus bewezen worden dat zulk bevel om het grondgebied te verlaten noodzakelijk is in een democratische samenleving en moet de proportionaliteit van de beslissing vervolgens worden getoetst.

Verzoeker verwijst in die zin naar twee arresten van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens dat besloot dat, als de Staten het recht behouden om de toegang van niet-nationalen tot hun grondgebied te controleren en om een delinquente vreemdeling het land uit te zetten in hun opdracht van behoud van de openbare orde,

(...)

Rekening houdende met de elementen in casu, kan onmogelijk worden besloten dat de betwiste beslissing aan bovenvermelde voorwaarden voldoet. Verzoeker blijkt zeker geen gevaar te vormen voor de zekerheid van de Staat; hij leeft al vele jaren in België; zijn gedrag is sinds het vonnis onberispelijk; hij voorziet hier aan zijn behoeften en heeft in Marokko geen familiale banden meer.

Meerover, verzoeker heeft zijn leven, zijn familie, zijn vrienden, zijn beroepsopleiding in België.

Door te beschouwen dat in casu het algemeen belang op het private belang primeert, miskent de tegenpartij kennelijk de zin en de draagwijdte van artikel 8 EVRM."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker om reden dat hij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Los van het gegeven dat verzoeker in zijn verzoekschrift uiterst vaag blijft nopens zijn privé- en familiaal leven dat zou moeten worden beschermd en zich beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn vermeende integratie en de aanwezigheid van familie, verwijst de verwerende partij naar de motieven van de bestreden beslissing waarin er in het raam van artikel 8 van het EVRM op wordt gewezen dat verzoeker correctioneel veroordeeld werd en dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM toestaat dat de overheid ingrijpt ter voorkoming van strafbare feiten. Artikel 8.2 van het EVRM vermeldt uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in artikel 8.1. vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden. De verwerende partij wijst er tevens op dat, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie maar dat het ook nagenoeg onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg. Dit verdragsartikel kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied. Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in verzoekers privé- en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoeker dient wel te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. In de repliekmemoire verwijst verzoeker naar het verzoekschrift.

2.2.4.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij op vijftienjarige leeftijd naar België is gekomen en hier is opgegroeid, dat hij helemaal geen familie meer heeft in Marokko en dat zijn familieleven hier gevestigd is. De uitzondering voorzien in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vereist dat het bevel om het grondgebied te verlaten noodzakelijk is in een democratische samenleving zodat de proportionaliteit van de beslissing moet worden getoetst en verzoeker meent dat de beslissing niet proportioneel is.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op vijftienjarige leeftijd samen met zijn moeder naar België is gekomen. Momenteel is verzoeker 22 jaar. Verzoekers vader verblijft in Marokko, dit wordt vermeld in de bestreden beslissing en blijkt uit de stukken van het administratief dossier, namelijk de verklaring van verzoekers vader opgesteld in Marokko dat al zijn kinderen in het buitenland verblijven. Dit wordt niet betwist door verzoeker in het verzoekschrift. Verzoeker heeft twee meerderjarige broers die Belg zijn.

Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. *In casu* wordt geen enkele indicatie in dit verband verstrekt door verzoeker. Ook voor de relatie tussen eventuele andere familieleden die hij vermeldt, namelijk zijn twee broers in België, kan volgens de rechtspraak van het EHRM niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM gelden zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zijn gezins- en familieleven valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.4.2. Uit de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het EHRM volgt niet op algemene wijze dat indien een illegale vreemdeling wordt verwijderd van het grondgebied, er steeds een proportionaliteitstoetsing dient te gebeuren, ongeacht de omstandigheden van de zaak. Alleszins wordt er *in casu* op gewezen dat in de eerste bestreden beslissing als volgt, wordt gemotiveerd over artikel 8 van het EVRM:

“Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM gezien er familieleden van hem legaal in België verblijven. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene strafrechtelijke feiten pleegde: aanranding van de eerbaarheid, met geweld of

bedreiging op minderjarige jonger dan 16 jaar en verkrachting op minderjarige boven de 14 jaar en onder de 16 jaar; vrijheidsberoving-wederrechtelijk door particulier. Voor deze feiten werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk op 23 juni 2009 tot een gevangenisstraf van 18 maand met uitstel gedurende 5 jaar behalve de effectieve voorhechtenis.

Betrokkene beweert dat hij in zijn land van herkomst niemand meer heeft. Uit een document d.d. 02.11.2009 dat betrokkene zelf bij zijn aanvraag voegde, blijkt echter dat zijn vader nog in het land van herkomst verblijft. Dit argument kan dan ook niet weerhouden worden.”

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aangevoerde elementen door verzoeker maar heeft geoordeeld dat deze niet opwegen tegen het belang van de overheid bij het ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Verzoeker maakt niet met concrete gegevens aannemelijk dat het proportionaliteitsbeginsel *in casu* niet werd gerespecteerd. Tevens dient te worden herhaald dat verzoeker in het geheel niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een gezins- en familieleven in België, in het verzoekschrift wordt in dit verband geen enkele verduidelijking gegeven.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET